

Ka tišini šume

(Izbor iz zbirke pesama *Ka tišini šume*, koju su objavile Dečje novine, Gronji Milanovac, 1997. godine.)

Iskra

Sećam se iz detinjstva:

Kada se stoji nasred bašte
Iza dedine i babine kuće
Pruža se vidik u nedogled
Kao pred pučinom

Imala sam želju da krenem peške
Preko smirenih talasa beskrajne zemlje
Pravo ka horizontu
Dokle me noge nose

Daleko, daleko

Odlazak

Odlazim – daleko mi valja ići
Ostavljam ovdašnje vetrove i zime
Sve ukuse bede u ustima
Nikada pokupljne orahe i šljive

Ostavljam
Sva pitanja Bogu – Zašto
I pitanja – Kako su mogli
Ljudima, ostavljam
Plač onaj što se ne razliva
Što stoji skupljen visoko u grudima

Poneću krv svoga dede u venama
Daljine nedostižne u pogledima
Duga, neostvarena stremljenja
Poneću – jutarnju svežinu sa Prostruge
Ranih buđenja oživele zvukove
I nestvarne večernje seoske tišine

Poneću u sebi tolike ljude
Kojima sam zahvalna što postoje
Poneću večita snoviđenja
– Sve ljubavi svoje

Odlazim – daleko mi valja ići
Poslednji put proveravam
Da nisam sebe ostavila

Celu svoju dušu otežalu nosim
Sa takvim koferom
Dokle li ću stići

Suština

Volim naše seljake

Zemlja pod noktima

Tople, ispucale ruke

Pitaju – Čija si ti, 'ćeri

Nezagrljena

Nezagrljena mogu
Kroz dan da pronesem
Bolnu uzaludnost

Prepoznati neće niko
U koraku
Što sporiji je i tiši
Da sebe rasipam
Onako usput
Po pločnicima
U hodu
Kuda sa glavom
Da se pitam
I predajem lice
Kiši

Ali
U samotnoj
Svetloj noći
Desiće se
Meni nezagrljenoj
Pred strancem nekim
Širom
Da otvorim oči

Nar

Nar je sunce u tvojim rukama
Spretnošću čoveka sa primorja
Presecaš koru i otkrivaš
Zbijene, sočne bobice

Iz tvojih ruku na moj dlan
Kao krv crveno zrnevlje

Pokušavam
Da naučim o primanju
S čuđenjem primećujem
Da moj dlan *zna*

Koračnje

Ka tebi idem grudima

Ka tebi ogoljenog, ponuđenog vrata

Ka tebi raširena, razgrnuta

Ka tebi sveverujuća

Unapred predata

Bezizlaz

Bežaću
Slepa od želje
Suludim, bezglavim trkom
Do samog kraja sveta

Zastaću
Nema od spoznaje –
Čovek ne može iz sebe
Koliko god da hoće

Nema se kud

Propuštanje

Ispušteno platno

Odlazi niz vodu –

Zasvagda propušteno

Odjednom silna

Praznina ruku

Neophodnost pomirenja

Ponovnog ispunjenja

Strah

Mrvi se život u tričarije

Nestajem tiho
Samoubistvom koje nisam želela

Usred noći me budi užas
Da me ovde nema

Molitva

Milost me je
Povela na put

Na tom mi putu
Pomozi Bože
Da ne rasipam vreme i snagu
Da ne gubim viziju
Da ne lutam
Da pređem celu stazu
Iznesem celu ljubav
I predam je svetu
Kao dete
Koje je radost života
I protivteža
Našoj nesreći

Porculanska igračica

Ona lepotu
Mirno i predano nosi
Kao što se nosi sudbina
Ulicom prolazi spokojno
Hodom vitkih, ponosnih žena

Njeno lice – umirujuća blagost
Njene oči – detinja radost
Vrat labudovski
Zamka za muške poglede
A ruke – da dodiruju
I da se ljube

Svoj ulog neobični
Ceo na ljubav stavlja
I igra nežna i hrabra
Zanosom prepunog srca
Bez ijednog zaštitnog vela
Porculanska igračica

Veliki, dobri Bože
Ne daj da ona prsne
Pomiluj
Ukloni predmete grube
I ljude nesvesne
Sačuvaj
Kao što čuvaš decu
Mesečare i pijane

Blagorodno veče

Evo jedne dobre
Blagorodne večeri
Kada se vraćam
Samoj sebi
I osećam da sam tu
Da me mnogo ima

Tiho zadovoljstvo
Blaga sreća
Osećaj da je sve u redu
Tišina
U kojoj dišem
I postojim

Tišina šume

Ka tišini šume krećem u rana jutro
Da oslušnem tajnu života drveta
Da upijem mir i mudrost ćutanja
Da sagledam snagu potpune odlučnosti
Da se traje na jednom mestu
Pušta dubok koren
I izrasta samo u jednom pravcu
